

KIRKEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 42	Utkommer hver måned	Mars 1934	Utgiver og redaktør: Sogneprest Slaattelid Davik	5. årg.

Lovprisning.

Ære være Gud i det høieste og fred på jorden og i mennesker Guds velbehag. — Vi lover dig, vi priser dig, vi tilbeder dig, vi takker dig for din store herlighet, Herre himmelske konge, dig Gud den allmechtige fader, dig Herre den enbårne sønn, Jesus Kristus, og den Hellige ånd. Herre vår Gud, du Guds lam, du faderens sønn, du som bærer verdens synder: Mottag i nåde vår bønn, du som sitter ved faderens høire: Forbarm dig over oss! For du alene er hellig, du alene er Herren: Jesus Kristus, til Guds faders ære. Amen.

Min frelser.

Han på korset, Han alene er min fred og salighet, ingen kan så vel det mene, ingen så mitt beste vel. Ingen har som han mig kjær, ingen så tålmodig er. Søkte jeg rundt jorderike, aldri fant min sjel hans like.

Han på korset, Han alene, gav sig så for verden hen. Han Guds lam, den fromme, rene dør for uvenn som for venn. Han alene vraker ei nogen sjel på syndervei. Alle, alle — så han taler, — kjemper, bløder og husvaler.

Han på korset, Han alene alt mitt håp og glede er. Ingen skal mig det formene Ham for all ting have kjær. Ti hvad Han mot mig har gjort, over all ting er det stort: Han vil mig med Gud forene Han på korset, Han alene.

Runeberg.

Kvifor skal vi gå til altars?

Gjer dette til minne um meg.

1. Kor. 11, 24.

Frå eldgamal tid har det vore sedvane, at alle kristne gjekk til altars ved påsketider. Den krossfeste og uppstadne Herre og Frelsar kjem til sine vener i det heilage sakramente, og dei kjem til han for å ta imot hans nåde og hjelp. La oss då tenkja over dette spørsmål: Kvifor er det i grunnen, at vi skal ta imot nattverden? Kvifor er det absolutt naudsynleg for den som vil vera ein kristen? Kan ein ikkje vera like gode kristne um ein ikkje går til altars?

Kva skal vi svara på dette?

Lat oss her spyrja oss sjølve: Kva er kristendom? Kva er det å vera ein kristen? Der er mange svar å gjeva på dette spørsmålet, men det er eit som vi her kan festa oss ved og som vi alle må vera einige i. Det er: *Ein kristen er ein som vil lyda Kristus, lyda Gud slik som Kristus har openberra han for oss.* Dette er jo greidt, ikkje sandt? Det er ikkje råd å koma forbi. Um ein seier seg å vera ein kristen, men ikkje vil vera lydlig mot Gud, ikkje strid for å gjera Guds vilje, ikkje prøver å gjera det som Herren pålegg dei kristne — vel, so dømer han seg sjølv. Det er ikkje for ingenting at Guds born gjennom heile Bibelen frå 1. Mosebok til Openberringi ogso er kalla Herrens tenarar, eller rettare umsett: træljar. Tenaren skal gjera sin Herres vilje. Guds tenarar skal gjera Guds vilje, og fordi dei og er Guds born skal dei gjera den med glede og i kjærleik. Dette går gjennom heile Guds ord: Ein må vera lydlig, ein må bøygja seg under Jesu bod. Det er provet, beviset, for at ein verkeleg trur på Gud, for tru utan

gjerningar er død. Det er beviset for at ein verkeleg elsker Jesus, for: »Dette er kjærleiken til Gud at vi held hans bod«, seier Johannes, kjærleiksapostelen. Det er beviset for at vi kjenner Jesus; for: »Vi kjenner han, når vi held hans bod« står det i 1. Joh. brev. Det er beviset for at ein er på vegen til himmelen, for: »Ikkje den som seier Herre, Herre, skal koma inn i himmelriket, men den som gjer min Faders vilje, som er i himmelen,« seier Jesus sjølv. — Altso: lydningen, den ærlege vilje, den ærlege strid for med Guds hjelp å lyda Gud, — det er kristendom frå ei side set. Lat oss halda fast ved det.

Og so vender vi oss til det som hende på salen i Jerusalem natti millom skirtorsdag og langfredag, då Jesus sat tilbords med sine apostlar fyrr han skulde gå den tunge vegen til Getsemane og Golgata. »Han tok brødet, takka og braut det, gav dei og sa: *Tak dette og et det.* Dette er min lekam som vert gjeven for dykk. *Gjer dette* til minne um meg. Likeeins kalken etter kveldverden, takka og gav dei og sa: *Drikk av det alle.* Denne kalk er den nye pakt i mitt blod som vert utrent for dykk til forlating for syndene. So ofte som de drikk det so *gjer det* til minne um meg.« Til apostlane og dermed til alle kristne seier vår Herre Jesus: Tak det! Et det! Drikk det! Gjer det! Det er eit bod av Herren, det er hans vilje, kunngjord siste kvelden fyre hans liding. Det er noko som han vil at dei kristne skal gjera. Og so kan vi spyrja: Kvifor må vi kristne gå til altars? Svaret kjem av seg sjølv: Fordi det er Herrens vilje. Kvifor er det naudsynleg at vi gjer det? Fordi han har sagt det, og vi skal vera lydige. Kan vi vera like gode kristne um vi held oss burte frå nattverden, d. v. s. med vitende og vilje set oss imot eit uttrykkjelegt bod av vår Herre og Frelsar? Det siste spursmål treng ikkje noko svar.

Her ser vi då ein av grunnane til at vi skal ta imot sakramentet. Det er Guds vilje, det er Jesu bod. Vil vi vera verkelege kristne, so har vi ein ting å gjera: vera lydige. Vi må ikkje vera ulydige.

Kjære Herre Jesus, hjelp oss til å vera lydige mot deg i alle ting. Amen.

R. S.

Til misjonens venner.

Rådslagningsmøtet for Det norske misjonsselskap har sendt ut følgende brev: Samlet til rådslagningsmøte sender vi eder, trofaste misjonsvenner, vår hilsen i Jesu Kristi navn! — I lange og dypt alvorlige forhandlinger har vi drøftet misjonsarbeidets kår og fremtid. Midt i en rik arbeidstid, med åpne dører og store arbeidsmuligheter på misjonsmarken, holder arbeidet på å bli lammet på grunn av pengemangel. I 1932 avsluttedes regnskapet med et underskudd på 91 000 kroner. I år ser det ut til å bli et lignende underskudd. For 1934 blir utgiftene 1 626 000 kroner. Det er 60 000 kroner mer enn inntekten ifjor. — Vanskelighetene er ikke kommet av sviktende kjærlighet og troskap hos misjonsvennene, men på grunn av den norske kronens synkende verdi. Vi må betale mange flere kroner for de utenlandske penger vi kjøper til misjonsmarken — særlig franske francs til Madagaskar. — Disse årlige merutgifter har siden ifjor vært omkring 200 000 kroner. Det står ikke i menneskelig makt å undgå dette tap. Lønningene for selskapets arbeidere hjemme og ute er nu yderligere nedsatt så langt som vi finner forsvarlig, hvis misjonsarbeidet ikke skal lide skade. Nu øiner vi ingen mulighet for å bringe utgiftene mere ned. Generalforsamlingen i sommer tok bestemt avstand fra enhver tanke på innskrenkning på misjonsmarken. Derfor har vi intet annet å gjøre enn å legge stillingen frem for misjonsforeningene som med bønner, gaver og usvikelig kjærlighet har båret Jesu Kristi rikssak inntil idag. — La oss først legge stillingen frem for Herren i bønn. Og så overveie hvad vi kan gjøre! Hvad trenges av pengemidler? En økning i gaver på 10 % vil dekke det sannsynlige underskudd for i år og utgiftene for neste år. Er det mulig at hver forening, ja hver misjonsvenn, kan legge 10 øre til hver krone gitt i år? Kan vi ikke legge særlig vinn på å få flere med i arbeidet, så hver krone kan øke til kr. 1.10. Markene roper til oss: Kom over og hjelp oss! Uttkantstrøkene på Madagaskar og den begynnende vekkelse i Kina kaller på arbeide i Herrens vingård. Nye arbeidere står ferdig til å dra ut. —

Måtte da Herren ved sin ånd gjøre våre hjerter så varme for hedningenes frelse, at vi i tro, kjærlighet og offervilje frimodig tør sende disse nye arbeidere ut i Herrens høst. —

Våre døde.

6. febr. Reinhardt Johansson Hatlegjerde, ugift gardsarb., f. 1901, hjartelaming.
15. febr. Matias Eliasson Myklebust, e. kårman, f. 1854 i Vik, lungebetendelse.

Til døden fører du mig hen og til samlingshuset for alt levende.

Job. 30, 23.

Notisar.

Basarar: Maurstad og Rimstad 2. febr. 1933 til heidningemisjonen kr. 298.16 og av dette kr. 50 til dei naudstedde i Sudan.

Maurstad og Rimstad 2. febr. 1934 til heidningemisjonen kr. 298.61. — I Endal 6. januar 1934 til Omstreifarmisjonen kr. 51.57.

Til Davik sjukerøktlag er innkome: Ved basar i Haus og Ervik kr. 91.80; fest i Endal kr. 44.40. Jolemerke: Sparebanken 3, Kjøltsdal 2, Reksnes 2, Isane 2, Hennøy 2, Endal 2, Aalfot 1.32, Almanning 2, Berle 2, Lefdal 2. — Lodd: Kjøltsdal 10 kr., Reksnes 5, Isane 5, Hennøy 5, Endal 5, Aalfot 20, Almanning 5.25, Berle 5, Lefdal 5. — Medlemspengar: Rugsund 7 kr., Hennøy 9, Almanning 21, Lefdal 16, Berle 11. — Offer: Davik 66.58, Aalfot 21.75. Utlodning på Isane 13 kr., maiblomar 5.

I Davik kyrkje er i året 1933 kome inn: Kollekt til omstreifarmisjonen 26. januar kr. 21.30. — Offer 16. april til Menighetsfakultetet 57.44. — Kollekt til Den indre sjømannsmisjon 30. april, 16.04. — Offer til Nordfjord Sundagsskulekrins 31. mai, 31.89. — Offer til Det norske misjonsselskap 4. juni 57.00. Offer til sjukepleien i Davik 25. des. 66.58. — Tilsaman kr. 250.26.

I Rugsund og Totland kyrkjer er i året 1933 kome inn i offer og kollektar tilsaman kr. 434.34.

I Aalfot er kome inn: Ved offer til menighetsfakultetet kr. 32.50, til Nordfjord Sundagsskulekrins 13.35, til heidningemisjonen 20.04, til sjukepleien i Davik 21.75. Tilsaman kr. 87.64.

Aalfot sokneråd har til formann valt kyrkjesonar Bruland og til nestformann lærar R. Førde, til rekneskapsfører P. M. Sigdestad og ettersynsmenn Hans Sigdestad og Thomas Myklebust. — Kyrkjeofringar i 1934: Til Vestlandske vanførelag, til heidningemisjonen og til Davik sjukerøktlag, vart vedteke samrøystes.

Bispevisitas vert halde i Davik frå 11. til og med 14. september.

For 100 år sidan. Døde: 4. januar Ingeborg Larsdtr. Huggedal, gårdmannskone, 66 år. 25. jan. Martines Andersen Homborstad, gårdmann, 67 år. 13. jan. Ole Jørgensen Reksnæss, 61 år. 15. mars Søgni Jensdatter Hesteviig, gårdmannskone, 55 år. 14. mars Synneve Isaacsdatter Liesæter, 37 år. 28. jan. Baarni Christensdtr. Møklebust, gårdmannskone, 68 år.

Gudstenester:

- Palmesundag, 25. mars: Davik.
Skirtorsdag, 29. mars: Rugsund.
Langfredag, 30. mars: Totland.
1. påskedag, 1. april: Davik.
2. påskedag, 2. april: Aalfot.
1. s. e. påske, 8. april: Davik.
2. s. e. påske, 15. april: Rugsund.

Kvittering for kontingent: Andreas Krokepollen, Ivar Kassen, Peder Olsbø, Fru Vingen, Matias Strømmen 2 kr. Jakob Nyheim 2.50. Peder R. Bøen 6. Matias Haukedal 1.50. Fru Eide, Emil Myklebust, Hans R. Hamre 3. Martin Lillehaug 1.50. Gudmund Steinset 2.

Hjarteleg takk!

Rekneskap for Kirkebladet for 1933.

Inntekt:

Overført frå rekneskap 1932 Kr. 698.00
Innbetalt kontingent 1933... > 631.00
————— Kr. 1329.60

Utlegg:

Trykkjng og ekspedisjon... Kr. 600.00
Portoutlegg for nr. 28—39 > 63.19
————— > 663.19

Overført til rekneskap for 1934 Kr. 666.41

Der er iår eit underskot på kr. 32.19.

Småstykker.

Befal Herren dine veie.

Om den bekjente tyske salmediker og predikant, Paul Gerhardt, fortelles følgende: Kurfyrsten av Brandenburg i hvis fyrstendømme han virket, kalte ham en dag til sig og tilsa ham å endre sin preken eller forlate landet. Naturligvis valgte Gerhardt det siste og beredte sig straks med hustru og barn å bryte op fra den plass han i flere år hadde virket til velsignelse. Ved slutten av den første dags reise kom de til et logi-hus, hvor de tok inn for natten. Innen Gerhardt gikk til sengs, søkte han sig en annen plass hvor han kunde utøse sitt hjertes nød for Herren. Idet han bad kom de ord for ham: »Velt din vei på Herren og forlat dig på ham! Han skal gjøre det.« Salme 37, 5.

Disse ord gav ham rik husvælselse, og der han lå på kne diktet han den kjente salmen over denne tekst, den salme der har trøstet og opmuntret så mange: »Velt alle dine veie.« Han skynte sig inn til sin hustru, som sat og gråt, og leste op salmen for henne. Hun tørret sine tårer og blev likeså glad og forhåpningsfull som Gerhardt selv. — Trøstet og glad gikk nu begge ektefeller til hvile. De vekkedes dog snart av en sterk banken på porten. Det var en mann til hest som forlangte å få komme inn. »Jeg kommer fra hertug Kristian av Merserburg og søker Paul Gerhardt,« sa mannen. »Han er her,« svarte verten. »La mig straks få tale med ham,« sa budbæreren. »Jeg har et brev til ham fra hertugen.« »Kom til mig i mitt land, Paul Gerhardt,« således lød skrivelsen, »og De skal få kirke å preke i, en menighet å våke over, hus og hjem og brød og full frihet å preke evangeliet efter Deres hjertes lyst.« —

Således lønnet Gud denne sin tjeners tro- skap og tro. Ja, lykkelig alle de som setter sin lit til Herren. De skal ikke bli til skamme. Er du just nu i nød? »Velt din vei på Herren og forlat dig på ham! Han skal gjøre det.«

Fra »Kristelig Ukeblad«

Claus Frimann. III.

(Forts.)

Det hendte ikke ofte i biskop Johan Nordahl Bruns tid, at menigheter sendte klage på sine prester. Dessverre var Frimann en av dem som det skjedde med. I 1798 blev innsendt en klage over ham, underskrevet av 13 bønder fra Rugsund sogn. Den gikk ut på at han hadde nektet å reise til syke med sakramentet, nektet å døpe barn når de kom til kirken, nektet jordfestelse når der ikke kunde betales, nektet å forrette brudevælselse i annekskirkene, hvorved »deres egen kirke er i forakt« og endelig at han ikke hadde »villet nevne når de gikk til alters, hvad de annammede under brødet og vinen.« Biskop Brun hadde vanskelig for å tro på disse hårde anklager, og mente at de måtte ha sin grunn i »bøndernes vrangbegrep om visse blomstendigheter«. Han rådet Frimann til å kalle klagerne inn for

forlikskommissjonen og meddele utfallet innen 2 måneder. Han sluttet sitt brev med disse ord: »Jeg håper mig så meget sikrere befriet fra denne ubehagelighet som jeg ikke kan tenke mig så stor contradiction mulig, at den såre heldige almuens sanger Frimann ikke skulde være den sanne almuens mann, og at den samme korrekte religionens sanger skulde bli skyldig i de påankede høist skurrende anomalier«. Frimann hadde alt før han fikk brevet sluttet forlik med bøndene og meldte dette straks til biskopen. Denne sendte nu en kort advarsel til klagerne mot å »overile øvrigheten« med »ting som ved muntlig samtale med vedkommende kan og bør avgjøres«.

Men det var ikke slutt med dette. I 1799 holdt Brun sin første visitas i Davik. Han måtte da før visitasdagen holde »2 timers forlikelseskommisjon« mellom de 13 og den 14de. Såret blev kun ilde lækt. Almuen fikk kun *palliativ*, men jeg håper å efterlate et *decoctum* (medisin) for den syke prest, som skjønt langsomt, skal curere radicaliter, om ikke skaden er for dyp«. At denne forhandling var en dårlig forberedelse for en predikant, sier sig selv, og biskopen finner da også, at Frimanns preken over 2. Kor. 4, 6 stod langt under hans ypperlige dikte, skjønt den var sund, vel ordnet og teksttro, men predikanten minnet om en kandidat der holder sin første preken. Efter gudstjenesten begynte nogen av menigheten atter å knurre. Biskopen svarte: »Jeg håper, gode folk, at min nærværelse skal efterlate sig de frukter, med hvilke I skal bli tilfreds,« og Frimann foiet til: »Jeg lover kjærlighet og velvillighet og håper tillike for eftertiden å vinne menighetens gjenkjærlighet.« »Og således,« — slutter biskopen, — »endte denne virkelig kritiske dag.«

Kandidat Hugo Hjorthøy var dengang huslærer for Claus Frimanns sønn. Han forteller, at biskoppen om aftenen for de tilstedeværende Nordfjord-prester uttalte sig som tilhenger av »den krasseste djevleteori«, uten at nogen våget å si et ord derimot.

Efter Thrap's »Bidrag«.